

GLASILO VICEPOSTOLATURE

dobri otac
ANTIĆ

1-2
1982.

DOBRI OTAC ANTIĆ

GLASILO VICEPOSTULATURE

IZDAJE:

Franjevački samostan, Vrbaniceva 35,
Zagreb

ODGOVORNI UREDNIK:
Fra Roko (Ivan) Tomić
Vrbaniceva 35, Zagreb

Telefon: (041) 446-906

Godišnja pretplata 100 dinara

Pojedini broj 20 dinara

Časopis izlazi dozvolom crkvenih
i redovničkih poglavara

Svakog prvog četvrtka u mjesecu služi se
sveta misa za sve prijatelje, dobročinitelje i suradnike Vicepostulature.

Za sve što se u ovom Glasilu navodi ili nazivlje »čudo«, »svetost«, »svetac« i slično — to, u duhu crkvenih propisa, treba uzeti i razumjeti u našem običnom ljudskom načinu izražavanja. O svemu ovom izreći će konačni sud Sveta Crkva.

Tiskar: A. G. Matoš, Samobor,
Matoševa 4

Nadležnim republičkim rješenjem list
»Dobri otac Antić« oslobođen je plaćanja
osnovnog poreza na promet

Molitva vjernika

Sv. o. Franjo bio je sav »katolički i apostolski« i kao takav svojim je franjevačkim pokreton podupro Crkvu.

Naš o. Antić uvijek je poticao: živite, mislite, radite, osjećajte sa svetom Katoličkom Crkvom.

Mnogima danas to manjka, a s druge strane to nam toliko treba.

— Gospodine, udijeli nam milost da uvijek budemo vjerni svetoj Crkvi — molimo te.

Sv. Franjo bio je živa slika Raspetoga Krista.

Naš dobri o. Antić nije htio u životu prolaziti što jeftinije i što udobnije, a to je duh ovo-ga svijeta; on je htio što veću sličnost s Kristom, a to se ostvaruje po križu ...

— Da cijenimo i volimo križ i odricanje, a to nam je potrebno i za krepostan život i za spasenje, molimo te.

Sv. o. Franjo bio je čovjek molitve, bio je sama molitva ...

Naš o. Antić je prolazio ovim prostorima kao živa molitva ...

— Da bi i mi bili pravi i što veći molitelji, Gospodine, molimo te.

Sv. o. Franjo je cijenio i štovao svećenike.

Naš dobri o. Antić uvijek je svećenike poticao na svetost. Molio je na te nakane jer je znao kako i koliko je važna uloga svećenika u životu vjernika.

— Gospodine, i mi te molimo: daj nam svetih svećenika jer su i danas potrebni Crkvi, narodu, svima nama, molimo te.

Sv. Franjo je dio svoga pokreta povjerio sv. Klari.

Naš o. Antić je shvaćao ulogu redovnica u Crkvi i poticao ih na svetost života kako bi bile sposobne za služenje i svjedočenje.

— Da našoj Crkvi dadeš svetih redovničkih zvanja, Gospodine, molimo te.

Sv. o. Franjo je uz Svetu Mariju Andeosku, kao uz kolijevku, vezao svoj franjevački pokret.

Naš o. Antić bio je veliki štovatelj Blažene Gospe i svima je preporučivao marijansku pobožnost.

— Da svi mi budemo pravi štovatelji Marijini, da nas Blažena Gospa nauči prianjati uz Isusa i njegovu Crkvu, Gospodine, molimo te.

Sv. o. Franjo je umro pjevajući.

Naš dobri o. Antić je umro blagom i smirenom smrću.

— Da svi mi pođemo s ovoga svijeta u milosti Božjoj ... i da se dobri Bog smiluje našim pokojnicima, molimo te.

— Da Presv. Trojstvo proslavi »Dobrog Oca Antića« i da ga sveta Crkva počasti svetošću olтарa, molimo te.

Uz 800. obljetnicu rođenja sv. Franje Asiškoga

MOLITVA SV. FRANJE ASISKOGA

Gospodine,

učini me sredstvom svoga mira:

Gdje je mržnja, da donosim ljubav.

Gdje je uvreda, da donosim praštanje.

Gdje je nesloga, da donosim jedinstvo.

Gdje je zabluda, da donosim istinu.

Gdje je sumnja, da donosim vjeru.

Gdje je očaj, da donosim nadu.

Gdje je tama, da donosim svjetlo.

Gdje je žalost, da donosim radost.

Gospodine,

daj da se toliko ne brinem

da budem utješen, koliko da tješim,

da me razumiju, koliko da druge
razumijem,

da budem ljubljen, koliko da ljubim.

Jer, tko se daruje, prima;

tko sebe zaboravlja, sebe nalazi;

tko prašta, bit će mu oprošteno;

tko umire, radja se za vječni život.

U slavljima Franjine godine zaustavlja se svijet pred Bratom koji je obilježio povijest ne svojom odjećom nego životom Evanđelja.

Osam stoljeća od njegova rođenja (1182.—1982.) ispunjeno je pak iznimnim prinosima općem dobru brojnih sljedbenika Zaljubljenika siromaštva ne samo franjevaštvom nego i pojedinačnim žrtvama.

U razmaku stoljetnom obzire se motritelj veoma pozorno na sve što je potresalo, lomilo, razdiralo narode i pojedince; pitanja brojna naviru o svemu što je čovječanstvo u napretku postiglo, čemu se radovalo, komu je klicalo ...

U godištu ovom punom knjiga, rasprava, slika i sličica, propovijedi i himni, pitanje je ipak jasno, urgentno:

Tko je bio Franjo;

Što je značio nekoć svome narodu, Crkvi i svijetu;

Što nam znači danas; nama — krajem nemirnog stoljeća?

* * *

Asiški negdašnji plemič, sin Petra Bernardo-nea, najprije kršten kao Ivan a zatim prozvan Franjom, pronio je slavu svoga zavičaja i domovine više nego ikoji junak i državnik onoga doba.

Izgarao je u želji da živi i da se bori za ideal u službi domovine: u sukobu između Asiza i Perugie, srčan i vješt ratnik dopao je zarobljeništva, tamnica. Strpljivo podnosi uzničke dane prožet spoznajom: »Očekuje me blistava budućnost: jednog će me dana častiti sav svijet!«

A kad je nakon zatočeništva u dnu bića, nakon ognjice i bolesti spoznao poziv da treba poći i popraviti kuću Gospodnju koja se ruši, pošao je opet veoma srčano u boj sa sobom, sa zločom i himbom.

Otvoren prema nadahnuću Gospodnjem spremjan uporno i postojano graditi sve što je napuklo i ruševno u pojedincu, zajednicama, Crkvi i svijetu, Franjo je shvatio temeljnu životnu zadaru »da bude siromah s najvećim Siromahom«.

Uvijek odlučan jednostavno reći najdublju istinu prodičio je ovaj Umbrijac svoje suvremenike naukom o Dobroti, Miru i Zajedništvu; druge je primjerom učio ljubavi imajući trajno na umu, da je potrebno »svladati samoga sebe i za ljubav Kristovu trpjeti muke, nepravde, pogrde i uvrede ...«

Franjo je u svemu gledao dobrotu Božju. Išao je kroz svijet po tragovima Božjim što ih je prolazio na svim stazama; svuda je stupao za svojim Ljubimcem; od svega je znao načiniti stepenice kojima se uspinjao Prijestolju.

Posebni je poziv očutio 24. veljače 1208. kad je prema Gospodinovoj poruci u Evanđelju zaključio da mora poći propovijedati Kraljevstvo Božje.

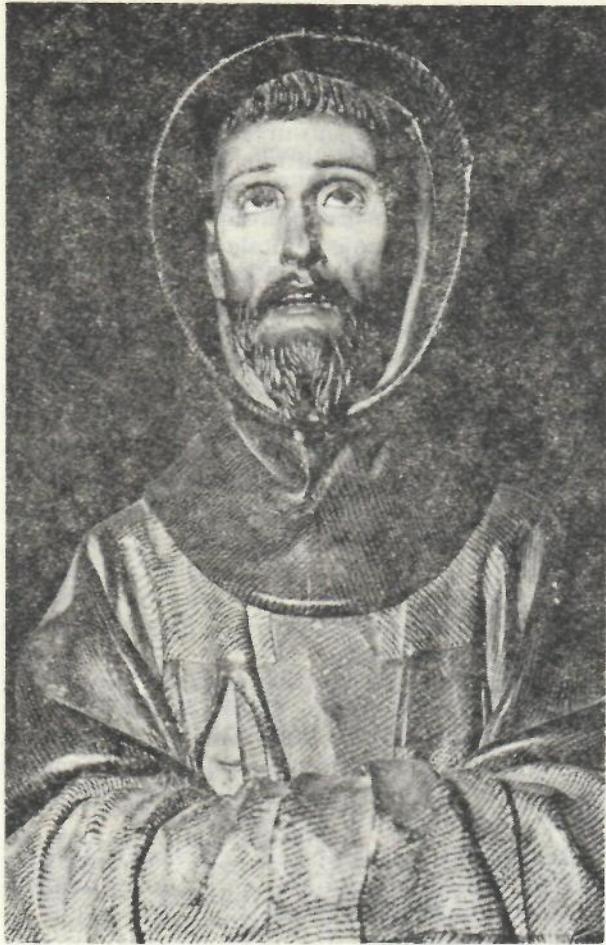
U siromašnoj odjeći, prolazio je kroz sela i gradove i činio dobro svima. Propovijedao je o ljubavi Božjoj, o ljubavi prema bližnjemu, o dragovoljnem odricanju zemaljskih dobara, o pokorri i zadovoljštini za grijehu.

I slušali su ga. Pojedinci i mnoštvo: najsironašnijeg među siromasima, najsrdačnijeg među ljudima.

Oko njega skupila se ubrzo mala skupina zanesenjaka, prvih sljedbenika: Bernard Kvintavaljski, Petar Katanski, Egidije Lungo, Bernard Viridantski, Andel Tankredski i drugi. Pripadali su različitim staležima, živjeli su radosno u siromaštvu. Po danu su radili i pomagali svima koji su to tražili, pomagali su seljacima, dvorili su bolesnike u bolnicama. Nocu su pak razmatrali, molili. Franjo je s njima udarao temelje reda Manje braće.

Nova je Franjina družba sazdana na siromaštvu, poniznosti, ljubavi i radu. Krenula je u osvajanje svijeta nakon dopuštenja pape Inocenta III.

I tada su smedji sinovi Umbrije, s podnožja asiškog brežuljka krenuli dvojica po dvojica u svijet: po zavičaju do Perugie, Spoleta, Todija, Foligna, Montefalca i dalje. Daleko. I u naše krajeve. Još dalje: po svem svijetu.

U noći između 27. i 28. ožujka 1211. najbogatija i najkreposnija Klara iz Asiza prigrlila je Franjina načela, predala je sve, i sebe Gospodinu. Nastao je »Drugi red« koji je Franjo nazvao »Siromašnim gospođama«. I »Treći red« krenuo je novim, Franjinim stopama, oko god. 1221.

Ostavio je Franjo svijetu Jaslice u Grecciu u iskrenom zanosu: »Želio bih oživotvoriti ovu svetu noć. Vidjeti svojim očima Dijete Isusa kako se rodio u Betlehemu u štalici, siromah i ubožan ...« (God. 1223.).

Stovatelj Euharistije i zaljubljenik Križa, želio je Franjo trpjeti poput Isusa, jer »Isus je Franji bio sve: Isus u srcu, Isus u ustima, Isus u očima, Isus u ušima i u rukama i u cijelom biću« (T. Celano). I ponio je u rujnu god. 1224. sa vrha La verne biljege Kristove patnje.

Svojim životom Franjo je želio »biti mučenik. Nije mu uspjelo. Prihvatio se nekrvnog mučeništva, neprestanog trpljenja ...« Njega je naime uz nemiravala pomisao što mnogi ljudi teško vrijedaju Gospodina.

I zato je molio u Porcijunkuli (1216.) svoga Gospodina da mu podijeli »velikodušni oprost od svih grijeha i potpuni oprost od vremenitih kaz-

ni ...« I Honorije III. podijelio je za stalno taj oprost (2. kolovoza).

Franji dakle nitko ne može osporiti veličinu iskrenog zaljubljenika u vječnu Dobrotu, u Gospodina koji ravna svijetom i srcima ljudskim.

* * *

U Franji su suvremenici vidjeli raspjevana Pjesnika koji je jednostavno kazivao svoja čustva: divio se Suncu, pjeval s pticama nebeskim, priateljeval sa zvjerinjem gorskim i ribama morskim. Zanosio ga je sjaj zvijezda, ljepota krajolika umbrijskog, volio je brata čovjeka na putu života.

Svatko je prema Franjinom shvaćanju imao pravo na slobodu i život.

I brat vuk u Gubbiju:

»Brate vuče, (...) u ime Kristovo zapovijedam ti da ne činiš zla ni meni, ni bilo komu drugomu« — »Narod se ljuti (...), a ja hoću, brate vuče, da se pomiriš s njima.«

I sestrice grlice.

»O moje sestrice grlice, krotke i nevine, zašto ste dopustile da vas uhvate? Oslobodit ću vas (...) da savijete gnijezda i da se množite ...«

Svima treba radost, mir, ljubav, praštanje:

»Gospodine, učini me sredstvom svoga mira: Gdje je mržnja da donosim ljubav; Gdje je uvreda da donosim oprashtanje (...)

Gdje je žalost da donosim radost.«

Takav Pjesnik u složenim društvenim uvjetima svoga doba bio je »ogledalo kreposti, put pravde i pravilo čudoređa« (**Brevijar**). A u završnici svoga života, u predvečerje 3. listopada 1226. Franjo je imao hrabrosti, gledajući svoj Asiz, pozdraviti smrt: »Dobro došla, sestrice smrti ... Evo Gospodin me zove.«

Siromašak Gospodinov ostavio je najljepšu oporučku: Pjesan stvorenja za koju je rečeno da je pohvala životu na pragu smrti, zagrljaj drugih u času rastanka; pjesma u gorčini boli; ljubav koja nadvladava smrt; početak naše umjetnosti; tajna našeg poziva pravih kršćana; tajna naše besmrtnosti.« (Stj. Ignudi).

Ubogar Kristov uz tu pjesmu ostavio je svjetu širinu svoje ljubavi i dobrote u velikim zajednicama svoga Reda rasutim po svijetu, ukorijenjenim također i među nama, na tlu ove zemlje — lijepe naše Domovine.

Franji, njegovoj subrači među nama dugujemo zahvalnost, jedinu i najljepšu na koju je upućivao već veliki papa Lav XIII. neka »ljudi postanu slični onomu, čijoj se kreposti dive i neka nasljeđujući nastoje postati boljima.« (Encikl. **Auspicato**)

Franjo naime i nije želio drugo nego živjeti Evanđelje.

A. S.

Među brojnim Franjinim sinovima koji su živjeli i djelovali među nama bio je fra Ante Antić koji se za života ravnao franjevačkim načelima:

»Provodit će život poniznosti i siromaštva. Okom vjere gledat će na veličanstvo Božje (...) njemu će se podložiti. Veselit će se jer sam ništa, a Bog je sve.«

Na našem hrvatskom tlu fra Ante je bio graditelj franjevaštva, željan Boga svugdje i u svemu, pomagač svima koji su se uspinjali na Goru Gospodnju.

Izrazito franjevački dobar o. Antić svojom je dobrotom i blagošću krijeplio sve koji su mu prilazili u patnji, tješio je one koji su ostajali bez nade: »Dijete moje, Bog te ljubi ...« Tako je govorio svima.

Mnogi su mu dolazili, a on je poput svoga velikog redovničkog Oca želio što više duša privući jedinom Izvoru, neokrnjenoj Punini, nepomućenoj Sreći:

»Želio bih sebe i sve duše sve više privesti Bogu, Mariji, duhovnom životu.«

Veliki umbrijski Zaljubljenik Križa »zanosno je propovijedao križ kao stijeg, Evanelje kao zakonik, ljubav kao sestruru.« A skromni redovnički subrat nakon nekoliko stoljeća, čovjek naše krvi, naš fra Ante piše:

»Hvala dragom Bogu na posebnoj milosti, da iz srca primam svaki križ i spremam sam s Gospodinom piti njegov kalež.«

To je bila franjevačka otvorenost prema svagađnjici koja je raskošno urešena bila križevima, u danima koji nisu nudili mir, sigurnost i postjanost.

Svojim iznimnim primjerom vedri Asiški Siromah obraćao je svoje zalutale sugrađane, privodio ih vjeri, nadi i ljubavi, a jedva pokretljivi franjevac iz Vrbanićeve u Zagrebu piše: »Najviše prosim od Boga da mi udijeli milost svoje svete prisutnosti, da svatko koji dođe k meni ne nađe mene — nego Isusa. Kad otidu od mene neka budu puni Isusa i Duha Svetoga.«

Pa ipak treba biti pravičan. Dosljedan uvijek. I u ovom godištu koje teče u znaku velikog Preporoditelja svijeta, Obnovitelja pravovjernosti u Crkvi.

Naime,

o umbrijskom davnom mladiću koji je razbaštinjen tražio nebeskog Oca, — o Pjesniku života, sunca i jednostavnosti,

o Bratu koji voli sestricu smrt,

o Zaljubljeniku Patnje

nije fra Ante Antić puno govorio.

Listajući Antićevu baštinu, bilješke i naputke ne nalazi čitatelj puno o franjevačkom, izrazitom i posebnom ozračju u kojem je živio.

Redovnički sin serafskog Oca nastojao je — kako je ovdje istaknuto — upiti u sebe, udahnuti redovništvo Asiškog Poverela.

To je najbitnije.

Presudnije od svega.

I kao učitelj novaka, i kao duhovnik, ispojednik brojnih fra Ante je ulijevao, pretakao svoj franjevački duh, život svoj pun sigurnosti i pouzdanja u Gospodina.

Od obilatosti njegove franjevačke-ljudske mudrosti mnogi su primili kršćansku vedrinu, bratsku ljubav, čuvstvo zajedništva sa svima koji služe Istini.

* * *

U franjevački red unio je Antić sve:

svoje biće, svoju mladost, krhko zdravlje i silnu ljubav prema čovjeku. Zavolio je radost i tisihu doma Očeva, Njemu je predao sebe, svoje nemire i želju da bude jedno s njime: »Najviše bih htio ljubiti Gospodina i po njegovoj zapovijedi bližnjega ...«

Redovnički je volio, zaručnički se predao svojoj Sreći: »Jedini sam grešnik, ništa, bijah sklon na svako zlo, nesposoban za ijedno dobro.«

Ali u potrazi za Srećom, za Istom i pravim Smislom fra Ante je nalazio sve: »Prezirati sebe i veseliti se kad nas preziru ...«

Upravo je to htio: sačuvati svoj život, nepomučen grijhonom, doći u nebo: »Molim se, želim, čeznem da uvijek budem sjedinjen s Presvetim Trojstvom ...«

Bila je to životna mudrost, franjevački jednostavna mudrost koja je mladiću iz hrvatske provincije, sa tvrdog krša, pomogla da preraste okvire svoga zavičaja i postane svjetlo koje svijetli u tami suvremenosti.

Stupajući među franjevce Ante Antić je našao pravila svoga života, unutar samostana našao je obranu svoga dostojanstva, zaštitu svojih divnih idealja.

I bio je sin serafskog Oca. Do smrti.

U životu o. Antića nema ničega iznimnog: bio je jednostavan. I — možda je baš to privlačilo. Jednostavan, ovaj je redovnik privlačio jer je bio prožet velikom Ljubavlji.

Za njega je serafska ljubav bila sve: njegov život, njegov rad, njegovo redovništvo.

U složenosti života suvremena čovjeka o. Antić je postao uzor redovnicima i običnim ljudima zato što je sve volio i sve pojednostavio. Franjevački. Zdravo. Ljudski.

* * *

U ovom susretu s o. Antićem, u okvirima slave Franjine godine, svi želimo svoja bića i srca da nam nikad ne budu otuđena od Ljubavi i da se franjevačka jednostavnost prospere obilato na nas i među nama.

Danas, baš ovog godišta, znamo više nego ikad, da nam je »samo jedno potrebito«: biti maleni, jednostavni ljudi; opterećeni dragocjenim teretom Ljubavi, svetosti; uvijek spremni da se »međusobno volimo«.

Tako ćemo se pred Franjom i njegovim uzornim sljedbenikom i pred sobom prepoznati.

I svijet će nas prepoznati: u svagdašnjici, u brigama, u nesebičnosti.

U širokom, srdačnom, franjevačkom duhu bit ćemo uvijek:

djeca Ljubavi, sinovi Najvišega.

J. Š.

Djelitelj Božjeg mira u gradskom nemiru

Prvi sam se put sreto s o. Antonom kod sestara sv. Križa na Vrhovcu u Zagrebu, gdje se nalazio na oporavku. Mnogo sam o njemu čuo od onih koji su bili s njime duhovno povezani i često iznenadeni njegovim brzim prodiranjem u dubine čovjekove savjesti. Bio sam veoma znatiželjan, pomalo skeptičan i bojažljiv.

Primio me je vrlo srdačno i toplo, kako je to samo on umio. Ničim nije pokazivao da je rekonvalescent, da mora počivati i ne zamarati se. U središtu pažnje nije niti za trenutak bio on nego moja malenkost i problemi o kojima sam želio porazgovarati s Božnjim čovjekom.

Tako je započelo naše poznanstvo, koje je s godinama sve više raslo i produbljivalo se, sve do onoga dana kad ga je Gospodin pozvao u svoje vječno kraljevstvo.

Vruća južnjačka krv

O. Ante Antić rođen je 16. travnja 1893. u Prvić Šepurini kod Šibenika, od oca Tome i majke Tade, koji su, iako vrlo siromašni, imali hrabrosti pokloniti nebu i domu desetero djece. U ranoj dobi mali je Ante stupio u franjevačko sjemenište u Sinju i tu završio svoje gimnazijalne nauke. Premda je bio sangvinik i znao brzo planuti, ostao je u uspomeni kao dobar, pobožan, veseo i nenametljiv sjemeništarac koji je uspio svoj južnjački zapaljivi temperament ukrotiti i oplemeniti. Teološki studij polazio je u franjevačkom bogoslovnom učilištu u Makarskoj u vremenu teških i gladnih godina Prvoga svjetskog rata. U 24. godini života zaređen je za svećenika u Šibeniku 29. srpnja 1917.

U mladosti nedovoljno ishranjen, bio nježna i krhka zdravlja, a kao mladi svećenik ozbiljno se razbolio na plućima. I tada se u pravom svjetlu otkrilo kreposno i sveto njegovo biće potpuno predano tajanstvenim putovima Providnosti. 12. kolovoza 1918. piše među ostalim provincijalu: ... »Ovo je jedan dokaz dobrote i Ljubavi Božje kao i poziv da drugo ne želim u svojoj bolesti nego da mi dragi Bog dade strpljivosti i potpunu odanost svojoj volji ... Uostalom, ja sam zadovoljan i miran.«

Takva su bila njegova stajališta u teškom križu bolesti, kojima je ostao vjeran sve do svoje smrti. Zaboravljao je na sve muke i teškoće, a sav se posvećivao bližnjemu. To je odlika svetih duša. Znamo da je posljednjih godina mnogo trpio od raznih bolesti. I kad bismo se zainteresirali za njegovo zdravlje, što je zahtijevala najobičnija uljednost, on bi lakonski odgovorio: »Nije loše, Bogu fala ...« i odmah skrenuo razgovor na tuđe brige. Zanimao se za živog čovjeka koji je pred njim stajao tražeći svjetla, ohrabrenja i utjehe, a sve drugo ostavljao po strani. Znao je naglasiti osobama koje su mu dolazile: »Kad dođete k meni, ne želim da nađete mene nego Isusa!«

Blag i milosrdan prema ljudima

Prema ljudima i svim ljudskim bijedama o. Ante bio je izvanredno milosrdan i blag. Naučio je to u školi Presvetog Srca. Vrijedan učenik dobrog Učitelja, koji je rekao: »Milosrđe hoću, a ne žrtvu!« Mnogi su mi to posvjedočili kao izuzetnu vrlinu što se nije nikada sablažnjavao nad čovjekovim grijesima, sumnjama, tjeskobama, krizama i padovima.

O. Ante potvrđivao je u svom vladanju prema ljudima onu snažnu misao koju je izrekao književnik Solženjicin: »U životu rijetko čovjeka možemo upoznati od početka, ali do kraja — nikada.« Bio je sušta suprotnost nekim svećenicima koji preuzimaju ulogu suca za prekršaje pa nesmiljenim rječnikom obračunavaju s toliko zamršenim i nedohvatnim slučajevima ljudske savjeti. Prema nije bio popustljiv, jer je u grijehu uvijek gledao grijeh, nije nikoga karao, ponizivao, osuđivao.

Svim mogućnostima koje su mu bile na raspolaganju želio je pomoći svojoj braći da se izdignu iznad svojih ponižavajućih bijeda i porastu u Božjoj ljubavi donoseći im osloboditeljski i željkovani mir. Posjedovati taj mir sigurno je jedna od najvećih Božjih blagodati. Na žalost, malo ga ima u nama, zato ga malo ima i oko nas. O. Ante posjedovao je taj Božji mir u izvanrednoj mjeri, pa sam pomislio da je to veliki Božji dar za njegovo vjerno i ustajno služenje Kristu i Crkvi kroz tolike godine redovničkog i svećeničkog života.

Kad je čovjek gonjen nutarnjim nemirima, rastrganošću i podijeljenošću srca stupio u onu malu sobicu o. Ante, kao da je odjednom bio prebačen u drugi svijet, toliko različit od ovoga našega. To blaženo ozračje nadnaravnog mira, što je bio nedvojbeni znak Božje blizine, zapljasnulo je i nas, pa smo se kod njega osjećali iznimno spokojni, mirni i sretni.

Ljubav iznad svega

Poznato je kako je o. Ante bio svojom pojmom i svojim nastupom veoma skroman i jednostavan. Ničim se nije posebno isticao niti je nekim izvanrednim revolucionarnim pothvatom svratio na sebe pozornost. Gotovo je cijeli svoj redovnički život posvetio službi učitelja i odgojitelja redovničkog podmlatka u Makarskoj i Zagrebu sve do svoje 63. god. kad je zbog teške bolesti bio oslobođen te odgovorne dužnosti. No, baš ta skromnost i neupadljivost privlačila je ljude k njegovoj osobi.

Ima osoba u našim crkvenim redovima koje nam imponiraju svojim znanjem, govorničkim darom, bogatim rječnikom, sigurnim nastupom, ugodnom vanjštinom, spisateljskim sposobnostima. Ali, događa se da pred njima čovjek stoji u nekoj udaljenosti, kao da osjeća neku prepreku preko koje nije dopušteno prijeći. O. Ante se svojim prijestim i ljubaznim vladanjem kao pravi otac odmah čovjeku približio i odstranio sve bojazni. »Toliko je volio čovjeka« — zapaža u životopisu Faranetić — »da je upravo osjećao bol kad bi netko bio nesretan ili tražio sreću tamo gdje je ne može naći.« Zato je jako mnogo insistirao i htijevao da se iznad svega u kršćanskom životu prakticira evanđeoska zapovijed ljubavi prema bližnjemu.

On je bio uvjeren da mnoge milosti koje nam Bog želi udijeliti ovise o našoj konkretnoj i svag-

danjoj ljubavi prema onima s kojima živimo i radimo. Smatrao je da su nam mnoge milosti uskraćene zbog toga što grijemo protiv ljubavi. Zato je tražio da se jako pazi na izražavanje, sudove, kritike o drugima, da bi se mogla steći Gospodinova blagonaklonost. »Lako je suditi čovjeka,« — veli ruski pisac Tendrjakov — »teško ga je razumjeti.« Uvijek sam se prisjetio te misli kad sam čuo o. Antu kako govori o ljubavi prema ljudima.

Snaga Duha Božjega

Prisutnost i milosni darovi Duha Svetoga kod o. Ante bili su uočljivi i bjelodani na svakom koraku. Oštrom i razboriti o. Ivan Kozelj, koji ga je veoma dobro poznavao, izjavljuje slijedeće:

»Taj tako vidljivo u Boga uronjeni čovjek, koji je hodao među nama kao živa i neprestana molitva, taj prirodni njegov pogled, koji je Bogom rasvijetljen, na najveće čuđenje, a kadikad zaprpaštenje, znao čitati sakrivene tajne srca, taj pognuti svećenik koji čedno gleda preda se, a proročkom vidovitošću zna pokazivati put u budućnost, a nadasve ta neiscrpiva, majčinska dobrota, združena — ako je trebalo — s muževnom odlučnošću i energijom oca i čovjeka koji je svjestan da govori u Božje ime, sve je to privlačilo ocu Antiću veliki broj duša.«

Kao ljudi ograničeni smo u svakom pogledu, pa su tako ograničeni i dometi naše moći i ljubavi. Antić je po mom dubokom uvjerenju imao posebnu karizmu Duha Svetoga kad je mogao biti duhovno povezan s tolikim mnoštvom ljudi: svećenika i laika, redovnika i redovnica, učenih i neukih, očeva i majki, mladića i djevojaka, zdravih i bolesnih.

Bez posebne milosti odozgo nije mogao sve upamtiti, o svima voditi računa, svih se sjećati, pojedinačno Bogu preporučivati, uživljavati se u osobne probleme pojedinaca, dajući im prikladni savjet. »Čovjek se pod kišom njegovih upita« — veli o. Bonaventura Duda — »osjetio osvijetljen sa svih strana nadnaravnim reflektorima, te je postao sebi jasniji nego ikada.« To je za mene jedan od najvećih dokaza da je o. Ante djelovao nadnaravnom snagom Duha, koji ga je učinio svojim milosnim oruđem.

O. Ante Antić umro je u Zagrebu 4. ožujka 1965. u 12 sati i 40 minuta. Smatram velikom milošću da sam dan prije toga u 18 sati i 15 minuta bio kod umirućeg s mladim liječnikom J. P. Neopazice smo ušli u njegovu sobu, kako bismo izbjegli razumljivoj kontroli samostanskih poglavara, koji nam sigurno ne bi dopustili posjet kad se svakog trenutka očekivao kraj.

Bio je pri punoj svijesti, ali se vidjelo da teško trpi. Pitao je nazočnog liječnika smije li užeti malo tekućine ... Milo nas je pogledao i drhtavom desnicom blagoslovio posljednji put u svom zemaljskom životu.

U povorci svetih Božjih ugodnika koje je hrvatski narod dao Crkvi, vjerujem da i o. Ante An-

tić zauzima svoje časno mjesto i da je naša Crkva dobila pred prijestoljem Božjim još jednog zagovornika i pravednika.

O. Ante spada u povorku onih ljudi koji život čine lakšim, snošljivijim, vedrijim i ljepšim. I kad

odu u vječnost, ostavljaju iza sebe svjetli trag dobrote koji ne iščezava. Književnik M. Selimović reče u romanu »Derviš i smrt«: »Dobri ljudi su sreća na ovom svijetu«. A ja bih nadodao: i blagoslov!

Izvadak iz knjige Žarka Brzića »UCI SE OD SUNCA«. Knjigu preporučamo svim štovateljima o. Antića. Izdao »Veritas«, Zagreb, Miškinina 31

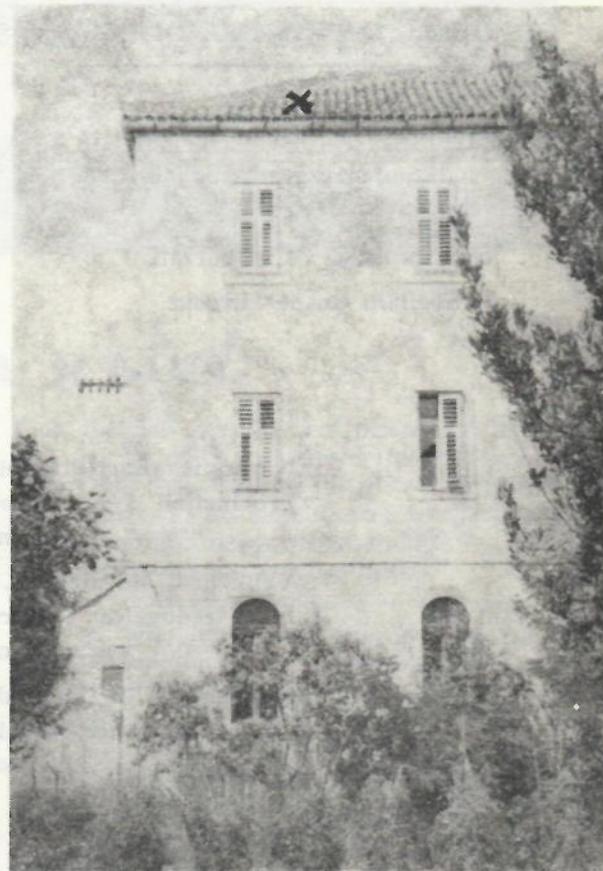
Granata minobacača nije eksplodirala

Bilo je to za vrijeme drugoga svjetskog rata u Makarskoj, gdje je dobri o. Antić živio kao magister franjevačkih bogoslova i profesor teologije (1925.—1946). Stanovao je u novijem dijelu samostana, tzv. »Profešoriju«, koje je 1911. bilo sagrađeno za bogosloviju (danas u društvenom vlasništvu). Njegova je soba bila na gornjem katu krajnja, prema moru, a sastojala se od dva dijela: radna sa stolom, par sjedalica i ormarić s knjigama, spavača s krevetom, klecalom i ormarićom za rublje. Između soba bio je tanki ošit. Dvije sobe imale su tri prozora: dva prema dvorištu, a treći prema ulici i moru.

Kroz čitavo vrijeme rata Makarska je bila u rukama okupatora (1941.—1944). Od vremena do vremena vodile su se borbe za Makarsku, pa je grad više puta bio napadnut svim mogućim vrstama oružja: od puščanih metaka do minobacača, topova i avionskih bomba. Tako je jednoga neutvrđenoga dana 1943. ili 1944. za vrijeme bombardiranja Makarske jedna granata minobacača pala u radnu sobu o. Antića (vidi križ na slici) dok je fra Ante mirno ležao u krevetu. Granata je udarila u krov od eternita iznad sobe, probila kroz (eternit + daska), drveni krov potkovlja, plafon, pala u radnu sobu i zabila se nekoliko centimetara u drveni pod uz pisači stol, a da uopće nije eksplodirala! Ja sam to sve malo poslijе događaja video vlastitim očima.

Pobožni kršćanski puk Makarske i Primorja, koji je dobrom o. Antiću već davno prije toga unaprijed davao aureolu svetosti, iz toga je događaja stvorio legendu: minobacač je pucao, pogodio fra Antinu sobicu, a on je samo učinio znak križa, pa je teška minobacačka granata jednostavno pala pred njegove noge i ništa mu nije učinila: kao ni divlje zwijeri proroku Danijelu u jami lavskoj, ili kao krvoločni vuk sv. Franju u Gubiju!

To je čista legenda, ali srž te legende je zaista istinita, kako je gore opisano. Šteta što se datum događaja ne može utvrditi, jer u ono vrijeme glavno je bilo spasavati glavu, a ne bilježiti događaje i brojiti granate. Svakako, ostaje nerazjašnjivo, da je tako osjetljivo vatreno oružje dirigirano s tolike visine (Biokovo 1400 — 1700 m),

probilo krov i plafon, udarilo u pod — bez ikakve eksplozije i razaranja.

Da je granata eksplodirala, razorila bi sobu o. Antića i ubila njezina svetog stanara. A onda, ne bismo imali zadnji i najdragocjeniji dio njegova života: boravak u Zagrebu (1946.—1965). Tu je fra Ante bio svjetiljka postavljena na svjećnjak (Luka 8, 16), odakle je kroz skoro dvadeset godina svijetlio svima u našoj metropoli i cijeloj domovini. Providnost Božja 1943.—1944. sačuvala ga je od minobacača da bi svetom smrću (4. III 1965.) zasjao ne samo Zagrebu i Hrvatskoj, nego i cijelom franjevačkom i katoličkom svijetu.

Učenik K. J.

KOMEMORACIJA

U povodu sedamnaeste obljetnice
blažene smrti

DOBROG OCA ANTICA

SVEČANU AKADEMIJU

Priređuju harni štovatelji

NEDJELJA, 7. ožujka 1982. u 19 sati

Svečanu koncelebraciju predvode
svi franjevački provincijali

Komemoracija će se održati u
Svetištu Gospe Lurdske

O. ANTE ANTIC

16. IV 1893. — 4. III 1965.

Na komemoraciju su bili pozvani svi franjevački provincijali i sve provincialke časnih sestara franjevki.

Velik broj štovatelja o. Antića: svećenika, redovnika, redovnica i vjernika sudjelovali su kod svećane koncelebracije.

Koncelebraciju je predvodio mnp o. fra Rajko Gelemanović, predsjednik Konferencije franjevačkih provincijala.

O. Stjepan Vučemilo:

UVODNA RIJEČ

Mnogopoštovani oci provincijali, časne sestre provincijalke, braćo svećenici i redovnici, časne sestre, bogoljubni štovatelji oca Antića, dragi vjernici!

Već je postalo tradicionalno da se svake godine uz obljetnicu blažene smrti blage uspomene dobrog o. Ante Antića jedne večeri okupljamo u ovu kriptu, koja čuva njegove blagoslovljene tjelesne ostatke, da sa sv. misom proslavimo Boga koji je »divan u svojim svetima«, koji se proslavio i u o. Antiću, da mu zahvalimo na svim milostima koje nam preko njega daje, da ga molimo da o. Antu čim prije podigne na čast oltara, ako je njegova sveta volja. Zatim, da ponovno i ponovo čujemo nešto nova i o samom o. Antiću, jer su sveti ljudi neiscrpivi. Nadalje, da o. Antić odamo počast kakvu za sada smijemo odavati jednom uzornom redovniku i svećeniku, dok Crkva drugačije, tj. više ne dopusti, i napokon da se na njegovu krepostnom životu i sami nadahnemo za naš vlastiti duhovni život.

Ove godine sve to, kako vidite, činimo na svečaniji način. Ove godine lik o. Ante pokušavamo promatrati u usporedbi s jednim velikonom kršćanstva, svecem nad svecima, najvećim čovjekom i svecem srednjega vijeka, kako mnogi proglašiše sv. Franju Asiškoga. Ove godine, kako je poznato, obilježava se na razne načine 800. obljetnica njegova rođenja. Obilježava ga i ova ovdje franjevačka samostanska i župska zajednica M. B. Lurdskie. Pod tim vidom nedavno su ovdje održane misije, pod tim vidom održava se franjevačka tri-

bina itd. Što je onda bilo prirodnije nego to da se i ona redovita komemoracija o. Antića ove godine malo više istakne i poveže uz Franjin jubilej, da na neki način bude više franjevačka. To je sretna zamisao našeg vicepostulatora o. Roka Tomića na kojoj mu treba čestitati.

Ono što je zamišljeno evo se i ostvaruje. Tu su večeras među nama svi franjevački provincijali ili njihovi zamjenici, i to ne samo provincijali onog franjevačkog ogranka koji se zove redom Male braće, već i ostali franjevački provincijali: franjevaca konventualaca, franjevaca kapucina i franjevaca samostanskih trećoredaca. Zatim i sestre provincijalke časnih sestara franjevki kod nas. — Sve ih najtoplje pozdravljam i zahvaljujem na odazivu.

Nadalje, tu su i neka druga braća svećenici o-voga samostana i drugih redovničkih zajednica i druge časne sestre, pa i njih pozdravljam. Tu su i mnogi štovatelji o. Antića. Njima najveći, najtoplji i najposebniji pozdrav!

Pozdravljam napokon i sve vas, dragi vjernici; pozdravljam sve i sve vas pozivam da odmah pristupimo pred Božje lice i započnemo sa službom Božjom koju predvodi mnp. o. Rajko Gelemanović, provincijal bratske provincije sv. Ćirila i Metoda i predsjednik konferencije franjevačkih provincijala sa sjedištem u Zagrebu na Kaptolu. Propovijedat će jedan od učenika i odgajanika o. Antića, fra Silvestar Aračić, naš poznati pučki misionar i voditelj duhovnih vježbi.

Oče Rajko, izvolite početi sa sv. misom.

P. SILVESTAR GOVORI

O svećima mogu govoriti sveci ...
A jer nisam svetac, ponizno molim:
ukloni grijeh s usta mojih, presveti Bože,
da mognem što dostojnije govoriti o
tvom vjernom slugi
dobrom ocu Antiću!

Prof. N. Ivanov u djelu **GLASNIK VJEĆNE LJUBAVI** (to je peti po redu životopis posvećen dobrom ocu Antiću, a izšao je u osmoj obljetnici njegove smrti), odmah na početku postavlja pitanje: »Tko je bio i što je učinio fra Ante Antić, taj skromni i ponizni učenik sv. Franje, da ga danas tako često zazivamo u svojim molitvama i čvrsto vjerujemo, da ćemo ga jednog dana gledati na svojim oltarima?« (c. d. str. 6). U ovoj povijedi, pokušat ćemo potražiti odgovor na postavljeno pitanje.

Prošle i ove godine Franjevački red slavi 800. obljetnicu rođenja svoga utemeljitelja sv. Franje Asiškoga. Ova proslava je, voljom sadašnjega sve-tog oca Ivana Pavla II., izšla iz okvira Franjevačkoga reda i postala je jubilej čitave Crkve. Bdjene-nje uoči blagdana sv. Franje prošle godine u bazi-lici sv. Petra i početak franjevačkog jubileja baš u centru katoličanstva govore o tome.

Na planu domaće Crkve najprije su se još ove jeseni javili biskupi splitske metropolije, a sada

početkom veljače i čitava naša Biskupska konferencija. Kao što Katolička Crkva ne može prijeći preko franjevačkog jubileja, tako ni naša domaća Crkva nije mogla u tome šutjeti. Dapače, smije se kazati da ni jedna krajevna Crkva, osim talijanske, nije toliko povezana uz franjevački Red kao naša hrvatska. Zasluge Franjevačkog reda za sveopću Crkvu već su mnogo puta vrednovane. Takoder zasluge Franjevačkog reda za našu domaću Crkvu mnogo su puta vrednovane, a vjerojatno će ih još i ovom prigodom povjesničari vrednovati. I ne samo povjesničari!

Kao što su benediktinci nerazdvojivo vezani uz našu stariju povijest, tako je Franjevački red vezan uz našu povijest od trinaestoga stoljeća na ovamo. Mi u ovoj prigodi ne možemo govoriti o najrazličitijim vidovima prisutnosti franjevaca u životu našega naroda na njegovim povjesnim pro-storima kroz skoro osamsto godina. Kažem, skoro osamsto godina, jer se povijest franjevačkog pokreta kod nas gotovo poklapa sa samom franjevačkom poviješću. Naime, svi povjesničari pri-znaju da je sv. Franjo bio u našim krajevima, samo se ne slažu gdje. Iz bogate franjevačke sto-ljetne prisutnosti mi večeras želimo izdvojiti jedan život i djelovanje, prebogat dobrotom, a to je život i djelovanje svete uspomene o. fra Ante Antića kojemu ovom službom Božjom spominje-mo 17. obljetnicu blage i smirene smrti.

Svetost svetog oca Franje i krepredni život dobrog oca Antića

Među svećima postoje sličnosti! Ali kad smo to kazali, odmah smo priznali da među njima postoje razlike. Ne mislim u ovoj propovijedi mjeriti koliko su slični ili koliko nisu slični sv. Franjo i naš dobri otac fra Ante Antić, mislim samo ukratko prikazati kako se otac Antić trudio da nasljeđuje svetog Utemeljitelja svoga Reda. Ovdje je potrebna još jedna napomena. Sv. Franjo je doživio obraćenje! To je značilo veliku prekretnicu u njegovom životu. Kod oca Antića nije tako. On je ostvarivao svetost života postupno. Ili, još jasnije kazano, u životu o. Antića svetost je prisutna u svim fazama životne dobi. A dakako u toj postupnosti ostvarivanja svetosti postoji sve veće napredovanje, ili duhovni rast, ili približavanje Bogu, ili dozrijevanje za blaženu vječnost, ili napredovanje u sve savršenijoj ljubavi, ili u sve savršenijem davanju svjedočanstva za vječni život, ili u sve većem bogaćenju Bogom, ili u sve većem darivanju sebe Bogu!

Postupno ostvarivanje kreposnog života uvijek u znaku naprijed

Rodio se 16. travnja 1893. u selu Prvić Šepurini kod Šibenika. Kršten je u istom mjestu, iste godine 18. svibnja. Umro je blagom i smirenom smrću pravednika u Zagrebu, u franjevačkom samostanu Majke Božje Lurdske, 4. ožujka 1965.

Između 1893. i 1965. odvijao se život Ante (kršno ime) kasnije fra Ante Antića. Život s jedne strane običan a s druge strane neobično bogat svećačkim krepostima.

DJETINJSTVO I OSNOVNA ŠKOLA

Rodio se, kako smo naveli, u Prvić Šepurini, ali roditelji su već bili odselili u Zaton, također kod Šibenika. U Zatonu je završio 6 razreda osnovne škole s odličnim ili vrlo dobrim uspjehom. O tim godinama znademo još da je kao odličan đak rado pomagao braći i sestrama rješavati školske zadatke, a roditeljima je pomagao u kućnim poslovima. Također znademo da je bio stalni ministrantr u crkvi i da je bio vrlo pobožan. Njegovi vršnjaci i svi koji su ga poznivali kažu da je izbjegavao društvo »zločestih...« a inače je kao i ostali njegovi vršnjaci bio živ i spremjan za svaku igru, dapače, borio se da bude prvi, odnosno pobjednik u natjecanju. Otac mu je umro kad je imao sedam godina. Majka Tada ostala je sirota sa sedmero djece, a troje ih je već bilo umrlo. Ta sirotina žena bila je velika junakinja vjere i molitve pa je svojoj djeci Anti, Lovri i Ivi, koji su joj od svih ostali na životu, dala pravi kršćanski odgoj. Kao mnogi sveti ljudi i žene, tako i sluga Božji Ante Antić puno duguje svojoj uzornoj majci.

U SJEMENIŠTU U SINJU

Godine 1905. Ante odlazi u sjemenište u Sinju. Među ostalima na to je djelovao i primjer Ante (Petra) Crnice, kasnijeg poznatog profesora, pisca pravnih i povijesnih djela i vicepostulatora u kauzi sv. Nikole Tavelića. U Sinju, u franjevačkom sjemeništu završava 6 razreda gimnazije. O tom razdoblju njegova života znademo više nego o ranom djetinjstvu. U sjemeništu nastupaju poteškoće: zakasnio se upisati u gimnaziju, a kasnije se pojavila opasna bolest — tuberkuloza ... Nu, on ostaje u sjemeništu, jer poglavari konačno odlučuju: »Ako i umre, neka umre među nama, jer je jako dobar.« Fra Ante je uvijek ostao zahvalan Bogu i Redu što je ostao u sjemeništu. To je još više, po njegovom priznanju, motiviralo njegovu svetost života. Vjerodostojna svjedočanstva sačuvanih svjedodžaba, dokumenata, pisama i izjava odgojitelja, profesora i kolega govore slijedeće:

vladanjem uzoran,
izvrstan đak,
ljubazan, skladan, uredan, primjeran,
nadase p o b o ž a n ,
ali ni u čemu upadljiv ili nametljiv.

U sjemeništu započinju njegovi česti susreti i dugi razgovori s duhovnikom. On tu već očituje zrelu želju za duhovnim napredovanjem. Sućenici u kolegi Antiću gledaju ozbiljna sjemeništarca koji čita knjige duhovnog sadržaja i razmišlja. ... Za svečanih misa vršio je službu kadioničara ali tako točno i sabrano ... Toga se sjećaju njegovi kolege (o tome ima i izjava njegovih kolega). Njegova pobožnost dolazila je do izražaja kod molitve, kod pohoda Presvetom, kod krunice ... Kako je samo molio pred Gospom Sinjskom. I tako je postupno sazrijevao njegov duhovni život. Euharistijska i marijanska pobožnost već su naglašene kod mladog Antića.

GODINA NOVICIJATA — VISOVAC

Godine 1911., sedamnaestoga rujna, primio je na Visovcu redovničko odijelo i od toga dana je postao fra Ante Antić. Zajedno s drugom jedanaestoricom subraće obukao ih je fra Karlo Eterović.

Starjeinstvo je vidjelo iz liječničke svjedodžbe da kandidat Antić nije najboljega zdravlja, ali, jer je bio »izgledna vladanja«, bio je primljen u novicijat. Na divnom otociću, u osami, »počeо je svakodnevni život, sav prožet odricanjem, molitvom, pripremanjem za redovnički, a kasnije za svećenički život.« Antićev magister, odgojitelj, šalje provincijalu kroz godinu novicijata dva izvještaja. U njima čitamo da je fra Ante Antić: izgledan, točan, pomniv, rado se pokorava, ljubi redovnički stalež, napreduje u savršenstvu i obzirom na duh i obzirom na disciplinu, svagdano ide na pričest, rado uči, veseo je i kao blažen.

ZAOSTROG — STUDIJ FILOZOFIJE

Od 1912. do 1914. fra Ante Antić uči filozofiju u Zaostrogu. O njemu iz toga razdoblja imamo vrijedna svjedočanstva, koja govore o njegovom dalnjem rastu u dobroti. U Zaostrogu »još više se rasplamsavala fra Antina ljubav prema Bogu i stalno nastojanje oko stjecanja kreposti.« — »sve dulje i dulje su njegove molitve pred svetohraništem, u koru, do nogu Bezgrešne.« Njegova duhovna zrelost dolazi do izražaja posebno u shvaćanju dužnosti. O tome i inače o njegovom vladanju piše njegov profesor i odgojitelj, kasnije provincijal p. Grabić: »Dužnosti na dlaku vrši. Pri izvršavanju istih pokazuje pravo prosvijetljeno duhovno shvaćanje svoje redovničke dužnosti. U cijelom svom vladanju pokazuje redovnika komu je nada sve ljubav Božja i duhovni napredak. U umrtvivanju samoga sebe razborit je. Premda je bolestan ipak je u društvu i privatno uvijek veseo i zadovoljan.« A pomoćni biskup splitski dr Carić, posjećivao bi godišnje i po više puta zaostroški samostan, i upao mu u oči fra Ante, pa je upozorio fratre: »Una espressione ascetica! I čuviši da je boležljiv, nadodao je: »Čuvajte ga, jer nam ovakovih najviše treba — svetaca nam treba.« A jedan fra Antin kolega iz toga vremena priznaje: »Zahvaljujem Bogu da me je preko fra Ante privlačio k sebi ...«

MAKARSKA — STUDIJ TEOLOGIJE

Fra Ante je u Makarskoj kao student teologije od 1914. do 1918. godine. Njegov studij teologije poklapa se s godinama prvog svjetskog rata. Bile su to godine ratnih patnja i stradanja, posebno gladi u podbiokovskom gradiću. Kada je došao u Makarsku, kao magister — odgojitelj bio mu je poznati profesor moralnog bogoslovija, kasniji provincijal fra Ante Cikojević, a isповjednik mu je bio također profesor moralnog bogoslovija fra Marko Ivandić. Tako je fra Ante iskusio blagodati

pravog duhovnog vodstva, što će svakako djelovati na njegovu duhovnu formaciju, jer će on kasnije i sam biti mnogima duhovni vođa na putu krepsonog življenja. On će duhovno vodstvo, kao veliko pomagalo na putu stjecanja kreposti, mnogo naglašavati i preporučivati. U Makarskoj, kroz razdoblje teološkog studija, kako piše Faranetić, fra Ante je »sve više uronjen u Boga, postaje još tiši, nečujniji, skriveniji, poslušniji, ponizniji. Ne opravdava se, oprašta, popušta i onda kad ima pravo i kad su drugi krivi.« Godinu dana po dolasku u Makarsku piše njegov magister fra Ante Cikojević u službenom izvještaju na Provincijalat: »Po svome redovništvu ističe se osobito fra Ante Antić, mladić od molitve i sveđernog promišljanja, s vježbanjem samozatajnog života.« A njegov kolega, kasnije provincijal i pisac zapaženih knjiga o duhovnom životu, fra Karlo Nola piše: »Ni u teologiji ne mogu zabilježiti što izvanredno o fra Anti, osim izvanredne sabranosti i pobožnosti; a inače je bio uzor i prvi u vršenju svih pravila i naredaba starijih. Njegovi posjeti Presv. Sakramentu bili su češći nego nas drugih; a zahvala poslije svete pričesti dulja nego naša.« Dalje piše isti subrat da je fra Ante bio »uvijek strpljiv, blag i lagano nasmijan.« Za ovo razdoblje fra Antina duhovnog dozrijevanja, čini se, da se već može kazati da ga rese kreposti svojstvene franjevačkoj duhovnosti. Posebno se ističu kreposti pobožnosti, poslušnosti, pa one najkarakterističnije franjevačke: minoritas, simplicitas, fraternitas.

Godinu dana prije svršetka studija fra Ante je zaređen za svećenika i povjerena mu je, uz studij poslijednje godine teologije, osjetljiva služba pomoćnika odgoja magistru fra Petru Grabiću, koga je fra Ante već susreo u Zaostrogu i koji je imao svoju riječ u tome kada je starjeinstvo donijelo odluku da se tako osjetljiva i važna služba povjeri mlađomisniku Antiću. Tako je provincijal fra Franjo Lulić odlučio da fra Ante stupi na »magistersku stazu« po kojoj će hodati čitavih 39 godina. I to će dati smjernice svemu što sačinjava krug fra Antina života i rada, i ta će mu služba pribaviti drugo ime u Provinciji, jer će ga svi zvati »naš otac Magister.«

MAGISTARSKA SLUŽBA

Makarska od 1925. do 1946. Zagreb od 1946. do 1956. Službu podmagistra vršio je u Makarskoj i Visovcu od 1917. do 1925. Bolest ga je u tome ometa pa se u Imotskom liječio i oporavljao skoro dvije godine.

Kolika je bila duhovna zrelost mlađomisnika fra Ante Antića i što su o njemu mislili u Provinciji, dade se zaključiti među ostalim i iz jedne molbe koju je uputio Vrhovnom poglavaru Reda provincijal fra Ante Cikojević, njegov negdašnji magister i profesor. Naime, provincijal Cikojević predviđa da će na slijedećem definitorijalnom saštaku za učitelja novaka biti izabran fra Ante Antić. Međutim, on nema kanonskih godina — premlad je. Treba mu otpust od kanonske dobi. U obrazloženju molbe stoji: »Imamo mlađomisnika učena, razborita i zbiljski sveta.« I zato mu se može povjeriti tako odgovorna služba. Iz Rima je došla dispenza, on je izabran, ali bolest je ometa izvršenje te odluke poglavara. Bilo je to samo dvije godine poslije završene teologije.

Naš fra Ante započinje svoju magistarsku službu i već mu priznaju da je učen, razborit i zbiljski svet. To priznanje dobio je 1920. godine. A što se događa u dubinama njegove duše do 1965. kada je završio ovozemni život? Kakvo bogaćenje u Bogu? Kakav duhovni rast? Kakvo usavršavanje u AGAPE — u ljubavi? Kakvo dozrijevanje za blaženu vječnost? Kakvo i koliko približavanje Bogu? Kakvo i koliko darivanje samoga sebe Bogu? Koliko i kakvu sličnost sa svetim OCEM FRANJOM ostvario? Sve to još treba proučavati. Svakako po svjedočanstvu njegova izvanrednog ispovjednika karmelićanina dr. Markovića, fra Ante se dva mjeseca prije smrti zaustavio na svome putu k Bogu. Izvršio je puninu mijere Kristove. I čekao je da ga Gospodin kao svoga vjernog slугa konačno pozove k sebi.

Teško je zaći u dubine velikih duša. Neka nam fra Ante kaže bar nešto o sebi.

Franjin i franjevački život je naslijedovanje Isusa Krista, koje raste iz vjere i djeluje u ljubavi. I fra Ante nije ništa drugo htio kroz cijeli svoj život nego baš to. On je govorio onima koji su k njemu dolazili po potrebama svojih duša i sudbine: »Molite, da svi koji dođu k meni, ne nađu fra Antu, nego Isusa!« On među ostalim piše: »Htio bih da se u moje nedostojno srce slike sva ljubav i neba i zemlje i da uvijek tako ljubim dobroga, milosrdnoga, svetoga, najvećega, dragoga Boga... Htio bih u Kristu, s Kristom, kao Krist proći još ovo malo vremena... Nemam drugih želja, nego se pretvoriti, preobraziti u Krista, da više nema mene, ništa moga u ničemu, nego u svemu Krist. Želim i molim Ga da ispijem ovaj kalež, kako On hoće, da sve zadovoljim što od mene traži Njegova božanska ljubav... Htio bih živjeti u neprestanoj sabranosti pred Njim (Bogom), u Njemu i zajedno s Njim, to jest zajedno s Isusom u Bogu. Mogu priznati da mi to On i

daje, ali osjećam da to mora biti veće, savršenije, potpunije, neprestano. Ja bih htio da na sve odgovorim u Isusu, s Isusom, po Isusu... Sjedinjen s Kristom, u Kristu i da nemam više svoje volje nego da slijedim volju Božju, kao što Isus nema svoje volje nego vrši volju Oca Nebeskoga. Želim raditi dok sam živ i dok mogu govoriti. Život sam primio od Oca nebeskoga, da Ga njime proslavim i ispunim Njegovu volju. Zato posvećujem, darivam svaki čas moj život da on bude goruća svijeća na oltaru sv. volje Božje...«

Želio bih sebe i sve duše sve više privesti Bogu, Mariji, duhovnom životu...

Hvala dragom Bogu na posebnoj milosti, da iz srca primam svaki križ i spremam sam s Gospodinom piti njegov kalež. Sve primam iz ruke Božje, na svemu zahvaljujem i u svemu želim savršeno ispuniti svetu volju Božju...«

U smislu Pavlove poslanice Efežanima fra Ante je otkrio veliku Tajnu, a ta je Krist. I zato je mogao navještati, opominjati i poučavati da učini svakoga savršenim čovjekom u Kristu. Zato se fra Ante trudio i borio. On je otkrio veliku Tajnu — Krista; ali je tu Tajnu-Krista i drugima otkrivaо u utjelovljenju, u jaslicama, na Križu, u Euharistiji, u Crkvi. Otkrivaо je Tajnu-Krista grešnicima da ih obrati. Otkrivaо je Tajnu-Krista velikodušnima koji su htjeli savršenstvo kršćanskoga ili redovničkoga života. Otkrivaо je Tajnu-Krista sigurnošću vjere i primjerom privrženika koji je uvijek vjeran. Otkrivaо je Tajnu-Krista snagom i radošću duha. Otkrivaо je Tajnu-Krista ne kao onaj koji želi što jeftinije proći u životu, nego kao autentični zaljubljenik u Tajnu-Krista koji hoće križ i onakav kakav mu je Gospodin namijenio. Otkrivaо je Tajnu-Krista kao Franjo kojemu benik koji je mogao govoriti »meni je Krist život«. Otkrivaо je Tajnu-Krista kao Franjo kojemu je križ smisao a smrt dobitak. Franjo je sav Kristov — zato je tako velik! Fra Ante je sav Kristov — zato je sav Franjin!

Jedan od najboljih poznavalaca o. Ante Antića, karmelićanin dr. Marković, kaže da on ima za nas slijedeće poruke:

sakramentalni život,
živjeti molitvenim životom,
askeza po križu,
živjeti životom Marijinim.

Još nam je posebno ostavio primjer kako će nam sveta ispojivjeti biti veliki izvor posvećenja.

Zatim, kako se treba posvetiti baš u svom vremenu, a ne očekivati vremena koja bi tobože bila pogodnija za svetost.

U životu i duhovnom vodstvu o. Antića prisutan je kristocentrizam.

Za o. Antića treba kazati da je bio siguran putokaz prema Kristu. Duše koje su poslušne milosti, on je sigurno vodio do dubina Kristova presvetog Srca. A sam je pokazivao drugima put kojim je on išao. Imao je iskustvo što to znači za dušu ako se po ljubavi daruje Kristu.

Svetački put o. Antića jest put:

- duboke poniznosti,
- evanđeoske jednostavnosti,
- predanog trpljenja,
- život molitve i to sveđerne.

Izgarao je od želje da sve koji su ga potražili oduševi za kršćansko ili redovničko savršenstvo.

Grešnike je obraćao blagošću i profinjenom pažnjom: takav grešan život ... to nije dobro za tebe ... Pred tim je svatko kapitulirao ...

Antićev život bio je život mističnog razapinjanja kojemu je svrha: Biti raspet s Kristom na Krizu, da bi tako mogao s Njime biti i proslavljen.

Mi štovatelji o. Antića nastojmo čuvati njegovu duhovnu baštinu, ali ne samo u sjećanju, nego se trudimo da ostvarimo što veću sličnost s njime. U tome je pravo štovanje onih koji nam ostaviše primjer svete života.

Što se tiče nas hrvatskih vjernika teško je protumačiti činjenicu da je među tolikim muže-

vima i ženama koji su živjeli uzornim kršćanskim svjedočkim životom, Crkva službeno potvrđila javno štovanje malom broju. Samo je osmero Hrvata kanonizirano ili beatificirano. Mi franjevcima s pravom ponosni što je polovica od tog broja iz Franjevačkog reda. Još postoje dokumenti za preko tri stotine izabranih za koje postoje svjedočanstva o njihovom svetom životu i djelovanju. Znademo da je franjevac Nikola Tavelić, mučenik, pročelnik hrvatskih svetaca; znamo da je neutrudivi padovanski isповједnik franjevac Leopold Mandić beatificiran ... A kada će ostali dobiti službeno priznanje o kultu? A preko tri stotine izabranih nisu samo iz daleke prošlosti. I danas cvjetaju mladice svetosti na stablu franjevačke svetosti. Svugdje u svijetu. I na granici koja nosi ime hrvatski franjevcii. Među njima vidljivo mjesto zauzima naš »Otač Magister«, svi te uspomene »Dobri Otač Antić«. Molimo da doživimo radost beatifikacije. Mi njegovi štovatelji budimo takvi da zaslužimo tu radost. Quod Deus facit!

PISMA OCA ANTIĆA

Sve za Maloga Isusa!

DUHOVNA KCERI!

Djetić Isus bio Vaše sve! Dao Vam svoju nebesku ljubav, koja će Vas očistiti od samoljublja i svake navezanosti! Udijelio Vam svoju nebesku mudrost, da u njegovu Duhu znate sve stvari prosvuđivati i prema njegovu primjeru vladati se. Često sebi recite: Kako bi se Isus ponašao na mom mjestu! Isus neka je središte Vaših misli, htijenja, osjećaja, riječi i djela. To Vam je moja iskrena čestitka i molitva za Vas kod Isusa.

Kćeri moja, pogledajte na dobrotu i ljubav Isusovu, kako je njegovo Presveto Srce puno velikodušne ljubavi prema Vama! Kako i koliko Vas ljubi. Sada ste drukčiji u svemu. Ta promjena je djelo Božje, učinak ljubavi Isusove. S pomoću Božjom manje se ljutite, srdite. Lakše se svladavate i činite manje pogrešaka. Brže se vratite sebi, brže se i lakše saberete i umirite. Brzo se nađete pred Gospodinom. Sebe češće puta kao da ne osjećate u sebi nego više Gospodina. On Vam daje osjetiti svoju ljubav, dobrotu i milinu. To je, kćeri moja, sve plod svete molitve, posluha i mrtvenja. Molim Vas, ustrajte u tom.

Kroz ove dane posebno zahvaljujte Isusu radi milosti duhovnoga vodstva, sv. zvanja i posebno radi milosti duhovnoga života. Obnovite se u sv. Krstu, u redovničkom duhu i sv. profesiji, u odluci da ćete provadati ozbiljniji, solidni duhovni život i da ćete upotrijebiti sva sredstva za svoj duhovni napredak. Svoja poklonstva sjedinjavite s nebeskom Marijom, sv. Josipom i sv. Crkvom. Čuvajte sabranost i sv. molitvu. Ne izlažite se prigodama, jer ćete pasti. Dobro držite sv. šutnju. Po-

sebno častite i naslijedujte nebesku Majku. Svaku misao, fantaziju o sebi, prezrite, odbacite i ostanite ponizni, jednostavni. Uredno obavite svoje posle, dužnosti i ništa s nikim nigdje suvišno. Molite puno i svladavajte se i trpite po mojim nakanama.

Ponovno Vam čestita, za Vas se molim i blagosiliva Vas duhovni otac

Fra Ante

Zagreb, 23. XII. 1953.

Sve za Maloga Isusa!

DUHOVNA KCERI!

Ljubav Božja neka Vas u svemu vodi, čisti i posvećuje!

Hvala Vam na sjećanju s ferija. Sigurno ste se i odmorili, ali možda i rastresli ... posebno putovanje i razni posjeti sestrama.

Sada se saberite. Promislite što je na Vas loše djelovalo i nastojte se popraviti. Kakvi ste sada? Hvala dragom Bogu dobro je, jer Vas On čuva svojom milošću i blagonaklonošću i u Vama uzdrži dobru volju.

Kćeri moja, pišem Vam kao otac opominjujući Vas, da bolje pregnete oko duha pokore, samozataje i evanđeoskog siromaštva.

U čemu ćete se mrtviti, pokoru činiti?

1) Ne ljutiti se. Sve mirno primati iz ruke Božje.

2) Ne govoriti naglo, brzo, ne ulaziti u riječ dok drugi ne dovrši. Ne govoriti, ne odgovarati ljutito, uznemireno, nervozno, srdito, ne pazeti niti na izraze niti na način niti na glas.

3) Ne pokazivati uzbuđenost, uznemirenost kretnjama, načinom, držanjem, odgovorima.

4) Skladno, uredno ići, držati se, vladati se svagdje vjerujući, svjesni: Bog me gleda, Bog me ljubi, On od mene traži svetost.

5) Nemojte nikome odgovarati na slabe, uvredljive riječi, na kritike, ruganja i slično.

6) Mrtviti svoja nutarna raspoloženja, čuvstva, osjećaje kada nisu po svetoj volji Božjoj, kad ih Mali Isus odbacuje, kori i ne trpi što takova u duši našoj.

7) Ostanite svagdje po sv. volji Božjoj i nećete padati u afekt, u čuvstvenost, uzbudljivost. Držite se u svemu sv. posluha i svagdje ćete pobijediti. Sve radite iz ljubavi i da se u Vama poveća ljubav i sve će bolje ići.

Mrviti sebe: nikada jesti, piti izvan obroka. Ako to oboje hoće poglavari, uzmite, inače ne.

Mrviti sebe: savjesno držeći sv. šutnju.

Mrviti sebe: nikada nemojte govoriti o ili protiv poglavara. Nikada ne govoriti o sestrama što nije na duhovnu pobudu.

Mrviti sebe: o sebi šutjeti i ne prenašati trače.

Mrviti sebe: nikada bez posla. Vaša unutrašnjost neka bude zabavljena Gospodinom.

Kćeri! Živite u Bogu, za Boga, po njegovoj sv. volji. Sveti evanđeosko siromaštvo provadajte: ništa preko sv. Pravila, niti jedan konac. Ako poglavari dadu, zadržite ali Vi čuvajte sv. siromaštvo. Stvari kojima rukovodite pazite, držite, čuvajte kao stvari, predmete Gospodnje.

Nutarnje, duhovno siromaštvo: budite ponizni iskreno, pravo, s ljubavlju i temeljito. To neka bude Vaša prava krepost.

Kćeri! U Gospodinu Vas molim, ljubite svoj duhovni život i smatrajte ga kao najveću milost poslije sv. Krsta i sv. zvanja. Ne gledajte što će Vam drugi reći, prigovoriti, predbaciti, zafrknuti — preko svega prođite mirno, hladno sa sмијешком. Vi ostanite u svom duhovnom životu. Sve u Vama neka se okrene u jednu težnju: duhovno napredovati u vršenju sv. Pravila vršeći sve iz ljubavi, stičući prave, solidne redovničke kreposti, da budete slični svom božanskom Zaručniku Isusu. Pokažite mu svu svoju zahvalnost, pripadnost i iskrenu ljubav naslijedujući u svemu njegov božanski život.

Sveti budite, jer to je volja Božja.

Ljubite, naslijedujte Mariju kao njezino dobro poslušno dijete u poniznosti, ljubavi, trpljenju. Neka Vas Isus, Marija uvijek sjeća dužnosti: biti sveta! To Vam naglasuje, za Vas moli i blagosliva Vas duhovni otac

Fra Ante

Samobor, 9. IX. 1954.

P. S. Za devetnicu Bezgrešnom Srcu Marijinu prikažite za ozdravljenje P. O. Roberta, gvardijana iz Zadra, koji je bio na Rebru sve do sada. Sve što molite, molite i trpite kroz 9 dana za tu milost.

DUHOVNA KĆERCE!

Cestitam Vam: Sretan Božić i sv. Stjepana — Vaš cijenjeni imendant. I Vi budite puni vjere i Duha Svetoga. To Vam želim i prosim za Vaš imendant. To Vam je moja čestitka.

Dakle, sve raditi u Duhu Svetom. Sve gledati očima sv. vjere. U svemu neka Vas vodi vjera i mudrost Duha Svetoga. Kćerce! Ustrajte u sv. poslušnosti i vjernosti milosti. Neka pogriješite, samo se pokajte, dajte sami sebi pokoru i naprijed — biti sveta!

Kroz ove svete dane razmatrajte veliko otajstvo sv. Utjelovljenja i čuvajte duh vjere, poniznosti i jedinstva s dragim Bogom.

U Duhu Svetom vas blagoslovile duhovni otac

Fra Ante

Zagreb, 26. XII. 1957.

DUHOVNA KĆERCE!

Kroz ovaj sv. advenat posebna vježba: Živjeti sa sv. otajstvom Utjelovljenja. Promatrati, sjetiti se svako jutro poništenja Sina Božjega, njegove poniznosti, poslušnosti, skrivenosti i šutnje. Tim sv. krepostima neka su prožeta Vaša djela, molitve i cijeli Vaš život.

Nisam Vas mogao primiti, jer sam po propisu doktora morao ostati u krevetu. Prvu sedmicu nisam čitao ni sv. misu. Počeo sam s adventom. I sada sam stalno ili u krevetu ili na krevetu. Samo izlazim primiti injekciju, inače nitko ne smije doći. Molim Vas, posebno me sutra preporučite i molite Bezgrešnu Majku, neka sa mnom učini po svom Srcu.

Kćerce moja, trudite se, vježbajte se, trsite se biti kakvu Vas hoće sv. Pravila, Vaši poglavari i duhovni otac, koji Vas blagoslovile

Fra Ante

Zagreb, 7. XII. 1958.

DRAGA MOJA KĆERCE!

Milost Duha Svetoga neka ravna Vaše osjećaje, misli, riječi i djela!

Hvala Vam na pismu i svim dobrim željama i svetoj milosti i želji da Vam napišem koju riječ. Tako, kćerce, uvijek želite da duhovno napredujete i da stignete svome cilju, kojeg sam Vam pokazao i slijedite božanskog zaručnika Isusa i budite mu slični vršeći njegove kreposti.

Vi mi možete slobodno pisati kad Vas Gospodin potakne jer je sve to u planu njegove dobrote i ljubavi prema Vama. Dijete moje, pišem Vam kao Isus želeći Vas iz svega srca potaknuti i oduševiti da se sva predate božanskoj Ljubavi i da odlučno i junački težite, trudite se i nastojite oko svetosti, na koju Vas ljubav Božja zove. Promislite, i ako ne možete doći k duhovnom oču, Isus Vam daje da Vas njegova nazočnost prati i pomaze. Ako nešto pogriješite sada osjećate jači i dublji ukor u duši. Ako se Vi ponizite, saberećete,

odmah nađete Isusa u duši i On krijepi i na poslu i u radu i u saobraćaju. S pomoću Božjom ipak ste napredovali i uzdigli ste se nad samu sebe, jer sada više nastojite sabrati se, ustrpiti se, držati sv. šutnju i sada se bolje sjećate primljenih pouka i savjeta, bolje vršite svoje dužnosti. S pomoću Božjom nastojat će Vam kazati gdje ste.

1. Hvala dragom Bogu imate pravu, iskrenu želju i volju biti po Srcu Isusovu i odgovarati ljubavi Božjoj.

2. Imate pravu volju i spremnu odluku slušati na svom duhovnom putu.

3. Želite se u duhovnom životu uspeti i dosegnuti onu savršenost, što Vam je Isus i u duši i preko duhovnog oca pokazuje.

4. Želite se ostaviti grijeha i biti sva nadasve Isusova.

5. Vi želite živjeti nutarnjim životom i sva se predati, žrtvovati Bogu, njegovoj volji i ljubavi, posebno to molite i želite od kako Vam je Gospodin dao svoje prisutnosti i vrhunaravne sabranosti i ljubavi.

6. Isus Vas voli, Isus Vas ljubi i to je On pokazao u Vašem duhovnom životu i u posebnim milostima, što Vam je udijelio posebno zadnje godine.

Zašto niste bolje, jače napredovali i sebe savršeno pobijedili? Evo zašto: Kćerce moja, budimo na čistu i obrazložiti. Kad Gospodin počne u našu dušu ulijevati balzam svoje ljubavi i mi osjetimo njegovu svetu nazočnost, milinu, privlačivost, ljubav i blizinu i mi osjećamo da je On naš jedini i pravi gospodar, a mi njegove nevrijedne i nedostojne sluge, onda je za nas odsudni čas, da mu se predamo i savršeno služimo. Svaki njegov dar, milost mora nas oduševljavati za veću ljubav, za savršenije nasljedovanje Isusa i da steknemo prave, solidne kreposti.

Mi smo dužni sve ostaviti, sebe prezreti, sebe svući i obući se u Isusa. Bog daje posebne milosti, On će ih dati sve više i više, koliko kod nas bude veći odaziv i suradnja s milošću.

Dva su posebna momenta koja Vas moraju posebno ganuti, dirati i potaknuti da savršeno stupate putem svetosti koju Vam Isus pokazuje i duhovnog oca čuva i drži, da Vas to uči i prema tome vodi. To su ova dva momenta: Posebni put, milost koja se pokazuje u Vašem vodstvu, druge posebne izvanredne milosti koje ste primili u zadnje ove dvije godine. Ona dobrota, ljubav, blagouklonost kojom se Vama Isus pokazuje u sv. Pri-

česti, u molitvi, u sabranosti, na poslu, u trpljenju, u velikodušnom oduševljenju — to su takovi izljevi ljubavi, da mu se Vi unaprijed morate tako velikodušno predati, da živite jedino za Boga po primjeru Isusovu, u duhu sv. Pravila i u savršenoj poslušnosti duhovnom ocu. Vi ste, kćerke, osjetili, kušali ljubav Isusovu. To proživljavanje velika je milost. Nijesam li Vam rekao, ako budete slušali, Isus će Vam dati posebne svoje milosti.

U ovoj točki niste velikodušni, dosljedni, vjerni svemu onomu što po svojim milostima od Vas hoće Isus.

Drugo: morate biti velikodušniji u svladavanju sebe, ne reagirati ako Vas zafrkavaju, ako Vam se rugaju ili Vas peckaju, izazivaju. Na sve ovo djevičanski smješak, muk, herojska ustrpljivost. U konfliktu s poglavarcima: apsolutni muk, mir, ponizna ustrpljivost.

Prema djeci i kandidaticama ljubezna, dobra, ustrpljiva, majka. Ovakovi ćete biti kroz ovu godinu.

Evo Vam programa kroz ovu godinu:

1. S pomoću Božjom steći savršenu podložnost i jedinstvo sa sv. voljom Božjom. U svemu: ne moja volja, nego Božja volja neka bude.

2. Točnost, vjernost u malim stvarima i u dizanju, dolaziti na zajedničke vježbe, dužnosti, na svoj rad i svoj posao, svoju službu.

3. Biti ozbiljna, tiha, jednostavna u hodu, govoru, u saobraćaju. Tiho otvoriti i zatvoriti vrata, dignuti se kad dode poglavac, stariji. Ne upadati u riječ. U riječi biti blaga, ponizna, mudra.

4. Držati ravnotežu u svemu. Vesela, prijazna, dobra, uslužna i plemenita sa svakim.

5. Centar — središte Vašega života i rada: Presv. euharistija i Marija.

6. Svaku nedjelju učinite klanjanje koliko možete. Ako je zajedničko to neka bude. Tom se prigodom ispitajte kako ste u ovim točkama.

7. Ispitajte se da li slijedite upute, savjete duhoca i da li radite s milošću Božjom, s duhovnim ocem na svome usavršavanju.

Primite ovaj list od Isusa i slijedite svoj duhovni put, da se dragi Bog u Vama i po Vama proslavi!

U Duhu Svetom Vas blagoslovilje, za Vas moli i za Vas se žrtvuje svaki dan duhovni otac

Fra Ante

Zagreb, 27. I. 1959.

KOMEMORACIJA

prijenos tijela s Mirogoja u krispu održat će se
ove godine u nedjelju 12. prosinca u 19 sati.

Ukoliko vas zanima život i duhovnost DOBROG OCA FRA ANTE ANTICA možete naručiti:

1. DOBRI OTAC ANTIC
Životopis napisao o. Ante Katalinić, isusovac.
Cijena 50,00 dinara.
2. SVJETLO U TAMI
Životopis napisao dr. N. Faranetić.
Cijena 50,00 dinara.
3. NAS DOBRI FRA ANTE
Životopis napisao dr. Damić.
Cijena 50,00 dinara.
4. ŽELJAN BOGA
Osobni pristup fra Anti Antiću.
Napisao J. Šimunov.
Cijena 50,00 dinara.
5. GLASNIK VJEĆNE LJUBAVI
Životopis napisao prof. N. Ivanov.
Cijena 50,00 dinara.
6. PRED GOSPODINOM
Kratka razmatranja napisao J. Šimunov.
Cijena 50,00 dinara.
7. SUVREMENA SLUŽBA VJEĆNOSTI
Život i rad o. fra Ante Antića.
Cijena 100,00 dinara.
8. UZOR FRANJEVAČKE JEDNOSTAVNOSTI
Osvrt na život o. fra Ante Antića.
Cijena 20,00 dinara.
9. ZALJUBLJENIK SAKRAMENTA POMIRENJA
Napisao o. Ladislav Marković.
Cijena 50,00 dinara.
10. »DOBRI OTAC ANTIC«
Glasilo vicepostulature.
Časopis za štovatelje oca Antica.
Godišnja pretplata 100,00 dinara.

KOD VICEPOSTULATURE možete naručiti još:

1. RASPRAVA O MOLITVI I RAZMATRANJU
Napisao Petar Alkantarski.
Cijena 50,00 dinara.
2. NA IZVORU OBNOVE
Razmatranja o sakramantu pokore.
Priredio dr. o. Jerko Šetka.
Cijena 30,00 dinara.
3. ĆUDESA GOVORE
Deset čudesnih ozdravljenja u Lurdru.
Napisao dr. A. Olivieri.
Cijena 100,00 dinara.
4. ĆUDESA GOVORE 2
Osam čudesnih ozdravljenja u Lurdru.
Napisao dr. A. Olivieri.
Cijena 100,00 dinara.

Narudžbe prima:

VICEPOSTULATURA
Vrbanićeva 35
41 000 — ZAGREB

Prijatelji i štovatelji oca Antica u Zagrebu održavaju svakog mjeseca sastanak u samostanskoj kapeli. Sastanci se redovito drže u četvrtak poslije prvog petka u mjesecu. Navečer u 18 sati služi se sveta misa za sve prijatelje i dobročinitelje Vicepostulature. Prije sv. mise moli se krunica za sve žive i pokojne štovatelje oca Antica. Za vrijeme sv. mise vicepostulator (ili neki drugi svećenik) održi prigodni nagovor, pročita nešto iz ostavštine oca Antica (pismo, savjet, preporuku, pouku...).

Molimo sve koji su oca Antica poznivali i s njim surađivali da nam pošalju svoje uspomene i sjećanja, pisma, fotografije, bilješke... Sve što god je u vezi s našim dragim fra Antonom treba da dođe u ruke vicepostulatora.

Točna adresa:

Vicepostulatura
Vrbanićeva 35
41000 — ZAGREB

Na ovu adresu treba slati sve što god je u vezi s ocem Antićem: uspomene, bilješke, fotografije, milodare, pretplate, pisma...

Mnogi štovatelji oca Antica pitaju nas kako se obavlja devetnica na čast oca Antiću. U svojim potrebama htjeli bi se preporučiti dobrom fra Anti, a ne znaju kako se obavlja. Svima odgovaramo ovdje da ne moramo posebno pisati i razjašnjavati. Prvo: naš fra Ante još nije proglašen ni blaženim ni svetim, pa ne možemo njemu u čast u crkvama moliti devetnice, trodnevnice niti smijemo u njegovu čast davati da se služi sv. misa. To ćemo smješt tek onda kada otac Antić bude proglašen blaženim i svetim.

A što smijemo već sada? Možemo zazivati oca Antića i u njegov se zagovor preporučivati da nam i sada, kad je kod dragog Boga, pomogne kako nam je pomagao dok je bio među nama. Možemo to učiniti ovako: moliti krunicu, litanije, put križa, obavljati klanjanje, slušati sv. misu, primiti sv. pričest, udijeliti milostinju siromasima... a sve to na čast Presv. Trojstva, Presv. Srca Isusova, Majke Božje ili kojega sveca — a za beatifikaciju našeg oca Antića. U svim svojim potrebama smijemo uvijek zazivati pomoć od Gospodina po zagovoru i po zaslugama našeg dobrog oca Antića.

■ MILODARI ■ MILODARI ■

Kata Beroš ud. Stipe — Bratuš (400); Dome Beroš — Bratuš (150); Milka Beroš — Bratuš (200); Slavka Beroš — Bratuš (200); Mare Babić — Bratuš (200); Tilda Babić — Bratuš (100); Kata Beroš pk. S. — Bratuš (100); Marija Babić — Bratuš (100); Ljiljana Babić — Bratuš (200); Marija Dorčić — Baška (100); Vjera Jagnjić — Split (300); Jelica Baljak — Zagreb (2.000); Vujica fra Vinko — Fojnica (200); Marići Baturić — Split (1.500); N. N. — Trpanj (500); S. K. — Zagreb (500); P. Martin Ostrognaj — Vukovar (300); Marija Lay — Đakovo (500); Jelka Šantak — Vodice (100); Mara Crnčević — Zagreb (500); Tomašić Marija — Baška (500).

MILODARI ● MILODARI ● MILODARI ● MI

U Fond Vicepostulature za troškove beatifikacije doprinijeli su:

Treći Red kod Gospe Lurdske — Zagreb (200 mj.); Mila Antoš — Zagreb (150 mj.); Jelka Crnjanin — Zagreb (200 mj.); Zdravka Dragić — Zagreb (500 mj.); Katarina Rukavina — Zagreb (100 mj.); Katarina Papić — Zagreb (100 mj.); Lulić Anka — Zagreb (100 mj.); Lulić Milka — Zagreb (100 mj.); obitelj Čepulić — Zagreb (300 mj.); Štefanija Rukavina — Zagreb (100); Anica Zidarić — Zagreb (100 mj.); Josipa Živičnjak — Zagreb (100 mj.); Jelka Margeta — Zagreb (50 mj.); Bernardica Malnar — Zagreb (50 mj.); Miro Sambunjak — Zagreb (10 mj.); Slavica Jakovljević — Zagreb (20 mj.); Matija Lapov — Zadar (200 mj.); obitelj Bićanić — Zagreb (500 mj.); obitelj Borović — Zagreb (150 mj.); Marija Džaja — Zagreb (100 mj.); K. S. — Zagreb (300 mj.); Mira Treurzić — Zagreb (200 mj.); Marija Kaštelan — Zagreb (100 mj.); obitelj Hitrec — Zagreb (500 mj.); Anđelka Ćurko — Zagreb (100 mj.); Stanka Petković — Bakar (500); Ana Car — Duga Resa (500); Terezija Krajcar — Zagreb (100); M. A. — Zagreb (1.200); Ivan Jurčević — Davor (100); obitelj Stošić — Zagreb (500); Ana Žagar — Zagreb (500); fra Vinko Vujićica — Fojnica (200); Marija Posečak — Bjelovar (200); Boženka Živković — Zagreb (100); Danka Jurišić — Baška Voda (500); fra Karlo Jurišić — Makarska (1.500); Bea Derenčin — Zagreb (200); fra Vitomir Štih, župnik — Knin (500); Marija Tomasić — Baška (50); fra Milan Mikulić — Portland (100 dol.); fra Mate Markota — San Jose (1.000 dol.); s. Mila Palinić — Opuzen (200); Petar Palinić — Opuzen (200); Pero Palinić — Opuzen (200); Stanko Palinić — Opuzen (200); Ante Palinić — Opuzen (200); Marija Švear — Dubrovnik (300); Ljubomir Zovko — Zagreb (100); Lidija Štambuk — Borovo (10.000); Vesela Lučev — Zagreb (400); obitelj Rašan — Zagreb (200); Đuro Kedveš — Široko Polje (200); Ivan Janeš, župnik — Đakovo (200); Vjekoslava i Špiro Labura — Šibenik (500); Mara Ribić — Dubrovnik (100); V. Š. — Trpanj (500); Katica Lukić — Zadar (300); N. N. — Zagreb (200); Magdalena Herak — Zagreb (100); Katica Gamberl — Zagreb (100); fra Silvestar Aračić — Šibenik (2.000); Dragica Ružić — Zlatar (500); fra Krunko Bekavac Imotski (1.000); Marijana Kossi — Zagreb (500); Lucija Aržić — Split (100); Judita Guščić — Novalja (100); obitelj Vadjon — Zagreb (300); Vinka Bačić — Australija (20 dol.); Anica Ivčić — Osijek (740); franjevački samostan — Vukovar (200); Katarina Dorić — Osijek (500); Marija Šošić — Brela (300); Zdenka Blažeković — Zagreb (500); obitelj Veselić — Njemačka (500); obitelj Rodić — Zagreb (200); Adela Starc — Maribor (200); Danica Petričević — Zagreb (200 mj.); Anka Tomljanović — Zagreb (500); Tone Ivušić — Dubrovnik (100); Marija Škunca — Novalja (200); samostan benediktinki — Hvar

(500); Ljubica Dominis — Benkovac (500); Marija Brundula — Maribor (150); Dragutin Nežić — Po-reč (500); sestre milosrdnice — Novi Goljak (200); sestre sv. Križa — Đakovica (70); Vera Kulundžić — Zagreb (1.000); Anđelka Zaer — Zagreb (100); Marija Koren — Zagreb (100); A. Gjebić — Nelson (30 dol.); N. Vučenik — Zagreb (200); A. M. — Zagreb (600); Slavica i Dana — Zagreb (500); Slavimira Šnajder — Žepče (100); Josipa Radić — Rijeka (300); fra Vinko Vujićica — Fojnica (300); Desa dr Barić — Zadar (500); S. K. — Zagreb (600); Amalija Novak — Zagreb (200); Ljubica Grabovac — Zagreb (100); Bea Derenčin — Zagreb (500); Marija Radić — Zagreb (100); Barica Jančeković — (250); M. G. — Zagreb (1.000); Frida Dorešić — Zagreb (350); Zorka Sentić — Sherbrooke (25 dol.); Imakulata Tresić — Dubrovnik (500); Viktorija Alač — Dubrovnik (300); Mara Ribić — Dubrovnik (100); franj. samostan — Zaostrrog (1.000); Stanka Petković — Bakar (500); Vjekoslava Labura — Šibenik (500); Jelica Baljak — Zagreb (1.000); Marija Antić — Split (100); Mira Treurzić — Zagreb (500); Matija Lapov — Zadar (250); Cecilija N. — Zagreb (300); Marija Palinić — Sarajevo (150); Anto Franjko — Jajce (100); Veronika Primorac — Zagreb (100); Marija Šošić — pk Simuna — Brela (250); Elekta Željko — Slavonski Brod (200); Anka Milašin — Zagreb (250); Terezija Matic — Slavonski Brod (250); Silva Strojin — Zagreb (1.000); Nina Alagić — Australija (1.000); N. N. — Zagreb (5 dol.); Boženka Polić — Split (1.000); Marija Tomašić — Baška (550); Josip i Ana Gjebić — Nelson (20 dol.); Dragica Ružić — Zlatar (200); Štefanija Bernardt — Zagreb (100 DM); Ivan Sulić — Zagreb (500 Ffr); Marija Bilušić — Šibenik (500); Stanka Petković — Bakar (1.000); obitelj Stošić — Zagreb (1.000); Katarina Dorić — Osijek (40 Ffr); Ana Majurec — Virovitica (40 Ffr); Ana Grubišić — Sarajevo (100); A. M. — Zagreb (750); Boženka Živković — Zagreb (500); Marija Posečak — Bjelovar (100); N. N. — Zagreb (100); Zrinski Ante — Barcelona (100 dol.); P. Šimić — Barcelona (10 dol.); Milica Hlišć — Zagreb (5.000); Nela Borović — Zagreb (500); Zdenka Blažeković — Zagreb (500); Danica Žanić — Kaštel Novi (500); Fertalj Ana — Zagreb (500); Ankica Miklačić — Tuzla (200); Zlata Bezić — Zagreb (1.000); N. N. — Zagreb (200); Magda Hadžija — Našice (300); Marija Svoren — Našice (250); Josip Laktić — Našice (150); Julijana Mihailević — Zagreb (150); Katica Jukić ud. Luke — Split (1.000); fra Augustin Babić — Kruševo (1.000); Štefanija Bišćan — Zagreb (500); N. P. — Metković (1.000); Antun Pažitka — Zagreb (1.000); Oskar Piškorić — Zagreb (1.000); N. N. — Zagreb (500); obitelj Demšić — Zagreb (500); fra Silvestar Aračić — Šibenik (1.000); J. Stanović — Split (500); A. M. — Zagreb (300); Ana Žagar — Zagreb (1.000); Magdalena Crevar — Zagreb (100); Katica Jukić — Split (1.000); Vera Beroš — Bratuš (1.000);